Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

To og fyrretyvende Aargang.

Fra 1ste Oktober 1892.

„En Daare siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud.“ (Ps. 14, 1.)

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1893.

Indhold af 42de Aargang.

Side

Aandens Udødelighed 277, 302, 309, 324, 339, 355, 369
Amnesti 149
Arbejdet 223
At tale er Sølv, men at tie er Guld . . . 55

Blandinger 14, 47, 63, 142, 157, 190, 255, 335, 351, 367
Bøn, opsendt ved Indvielsen af Templet i Salt Lake City 289, 298

Daab for de Døde 145
Den sande Gud 337
Det jødiske Folk 17
Dødsfald 15, 48, 63, 80, 111, 128, 144, 160, 176, 191, 208, 224, 239, 256, 288, 304, 320, 336, 352

En Henrykkelse til Aandeverdenen 188
En opfyldt Profeti 364
Evangeliets Virkning 148

Fra Mexiko 221
Fra Taagernes Verden 247
Fuldmagt 353

Hvorledes skulle vi tage Livet? 174
Hvorfor bliver Vinteren strængest, naar Dagene længes? 216
Hyggelige Vinteraftener 191
Høflighed i Hjemmet 199

Joseph Smith som Profet 33, 49

Konferencen i Salt Lake City 65, 81, 97, 110, 241, 257, 273
Konferencemøder i Aalborg 20, 229
" i Aarhus 27, 234
" i Christiania . . 73, 300, 313
" i Gøteborg 53
" i Kjøbenhavn . . 91, 252, 261
" i Malmø 44, 245
" i Norrkøping 282
" i Stockholm . . . 79, 85, 315

Side

Kristus og Mennesket 225
Korrespondancer:
Aalesund, James Erickson 141
Aarhus, Martin Nielsen 125
Bergen, A. M. Nielson 122, 363
Bredebygden, O. Sorenson jun. . . . 154
Christiania, A. M. Israelsen 268
Drammen, Andreas Johansen 170
Fairview, Frederick Christenson 107
Fredrikshald, John A. Anderson . . . 187
Grenaa, Martin Andersen 90
Kalmar, John Christenson 347
Kjøbenhavn, Adolph Madsen 155
" C. P. Larsen 156
Luleå, Carl A. Lundell 186
Norrkøping, C. A. Carlquist 12
Odense, German Rasmussen 203
Ombord paa „Alaska", Edw. H. Anderson 26
Payson, P. G. Hanson 204
Sundsvall, Geo. Lindquist 13
Tromsø, H. A. Pedersen 123, 267
" G. A. Iverson 346
Ørebro, Adolph Z. Fjellstrøm 330

Luften som Livskilde 205, 254, 269, 286, 318, 332, 349, 365, 377

„Mormonernes Talsmand" 127

Notits 112, 208, 368, 380

Præstedømmet og Arveretten dertil 177, 193, 209
Prøver Aanderne 161, 171
Poesi:
Afskedssang 48
" 256
Bøn og Lovsang 272
De ti Jomfruer 143
Godt Nyt Aar 112
Hører efter, Jordens Slægter 160
I Herlighed nu Kristus troner 336
I Løndom 192
Naar Løvet falder 64

Side
O, Brødre, Søstre, lad os trofast stride 368
Sig „Nej!" 352
Ved Nytaarstid 128
Velkomstsang 16
„ 240

Redaktionens Bemærkninger:
Amen 328
Adresse fra det øverste Præsidentskab . 217
Afløsning 25, 41, 122, 169, 186, 221, 234, 266, 281, 298, 313, 329, 362
Afløsning og Beskikkelse 25, 140, 251, 313, 375
Angaaende Vidnesbyrd 40
Angaaende Bøn. 184
Ankomst af Missionærer 25, 58, 89, 169, 202, 251, 265, 281, 329
Beskikkelse 25, 58, 89, 122, 170, 186, 202, 221, 251, 266, 282, 313, 329, 62
Dadlesyge. 72
Du skal ikke bedrive Hor 200
En Advarsel 24
En levende Religion. 168
Erfaringer og Pligter 56
Faste og Bøn 312
Færdig og indviet! 248
Glædelig Jul! 88
Guds Beskyttelse 152
Hjemmet 344
Konferencemøder 186, 362
Lydighed mod Forældre 280
Missionstidens Varighed 296
Nytaar. 104
Paa Besøg. 345, 362

Side
Præs. Edw. H. Andersons Afskedshilsen 8
„ Joseph Christiansens Hilsen. . . 9
„ „ „ Afskedshilsen 249
„ C. A. Carlquists Hilsen 250
„ Anthon H. Lunds „ 296
Sandhedens Vidnesbyrd 120
Speciel Faste- og Bededag 220
Taalmodighed i Evangeliet. 233
Til de Hellige. 374
Tilstanden i Missionen 137
Til Missionærerne 360
Ærlighed. 264

Statistisk Rapport for 1892 96
„ „ „ Halvaaret 1893. . . 304

Tale af Ældste H. F. Liljenquist 1
„ „ „ Edw. H. Anderson. . . . 113
„ „ „ H. A. Pedersen 129
„ „ „ Joseph Christiansen . . . 305
„ „ „ Andrew Jensen 321
Tanker 331
Tankesprog 119, 147, 151, 192, 348, 362, 373

Uddrag af Korrespondance 11, 26, 41, 90, 106, 153, 170, 266, 329

Vor Vandel 175

Ældste Adolph Haags Død 38
„ David H. Cannons Død 58
„ O. L. Chipmans Død 62
„ Pehr Bjørklunds Død 375

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1892. 42de Aargang.

Tale af Ældste Harald F. Liljenquist,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Kjøbenhavn den 14de August 1892.

Kjære Forsamlede, Brødre, Søstre og Venner! Idet jeg fremstaar denne Aften for at bære mit Vidnesbyrd angaaende Evangeliet, ønsker jeg at være vejledet af Guds Aand, og, at de Tilstedeværende ville skjænke mig deres Opmærksomhed samt opsende deres Forbønner til Herren for mig, saa at de Ord, jeg maa tale, maatte være i Overensstemmelse med Evangeliets Sandheder og være os Alle til Nytte og Gavn.

Uden Tvivl er dette den sidste Søndag, jeg har Lejlighed til at samles med mine Brødre og Søstre i Kjøbenhavn, i det Mindste for en Tid, eftersom jeg snart agter at forlade disse Lande og rejse hjem til Zion, det Sted, som Herren har udpeget som et Indsamlingssted for sit Folk i disse sidste Dage.

Enhver Sidste-Dages Hellig, som i Oprigtighed har givet Afkald paa Verdens Daarligheder, fattet Tro paa Evangeliet, omvendt sig fra sine Synder, som er bleven døbt til sine Synders Forladelse og har modtaget den Helligaands Gave, har en urokkelig Overbevisning angaaende Guds Værk. Det er saaledes en Glæde for mig at have Anledning til at frembære mit Vidnesbyrd om det, som Herren i sin Naade har skjænket mig Forstand paa. Vi, som Sidste-Dages Hellige, bør takke Herren, fordi vi ere blevne agtede værdige til at blive delagtiggjorte i den usigelige Glæde, som opnaas ved at tjene ham.

Naar vi skue tilbage paa vor Stilling som et Folk i Kirkens tidligere Dage og sammenligne den med vor nærværende Stilling, ville vi være i Stand til for en Del at se de mange og store Velsignelser, som Herren har skjænket dem, der have vist Lydighed mod hans Bud og Love, samt at fatte og forstaa Guds herlige Hensigter med sine Børn. Vi forstaa ligeledes, at Retfærdigheden kræver, at de, som ikke ville adlyde Evangeliets Fordringer, skulle blive straffede for deres Ulydighed.

Vi have læst i den hellige Skrift om Skabelsen, at „Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var meget godt;" der var ingen Fjendskab; endog Dyrene skadede ikke hverandre; Enighed og Fred herskede alle Vegne. Herren satte vore første Forældre i Edens Have og gav dem Tilladelse til at æde af ethvert Træ i Haven med Undtagelse af eet, nemlig Kundskabens Træ paa Godt og Ondt. De bleve advarede paa Forhaand om, at dersom de aade af dette Træ, vilde de blive underkastede Døden som Straf for deres Ulydighed. Herren har givet sine Børn, Menneskene, deres fulde Handlefrihed, og saaledes vare Adam og Eva overladte til dem selv med Hensyn til, enten de vilde adlyde eller ikke adlyde Guds Befaling, endskjøndt de ikke vare underkastede Døden, da de bleve satte i Edens Have.

Enhver, der har læst Bibelen, er bekjendt med den Beretning, som den indeholder om Syndefaldet. Den lærer os, at Slangen forførte Moder Eva til at æde af den forbudne Frugt, og at „hun gav ogsaa sin Mand med sig, og han aad." Deres Øjne oplodes, og de skjulte sig for Gud Herrens Ansigt iblandt Træerne i Haven, da de hørte hans Røst. Efterat Herren havde forbandet Slangen for, hvad den havde gjort, „fremfor alt Kvæget og fremfor alle vilde Dyr paa Marken," sagde han til Kvinden: „Jeg vil meget mangfoldiggjøre din Kummer og din Undfangelse, med Smerte skal Du føde Børn; og din Attraa skal være til din Mand, men han skal herske over Dig." Og Herren sagde til Adam: „Efterdi Du lod din Hustrus Røst og aad af det Træ, om hvilket jeg bød Dig og sagde: Du skal ikke æde deraf, da være Jorden forbandet for din Skyld, med Kummer skal Du æde deraf alle dit Livs Dage; og den skal bære Dig Torn og Tidsler, og Du skal æde Urter paa Marken. I dit Ansigts Sved skal Du æde dit Brød, indtil Du bliver til Jord igjen, thi deraf er Du tagen; thi Du er Støv, og Du skal blive til Støv igjen." Vi se, som jeg for sagde, at Herren advarede Adam og Eva mod at nyde den forbudne Frugt og sagde: „Paa hvilken Dag, Du æder af den, skal Du dø Døden." At Herren holder, hvad han lover, er tydeliggjort for os hver Dag; det er bevist ved det Faktum, at af alle de Millioner Mennesker, som ere fødte paa Jorden, findes der endnu Ingen, som har levet en hel Dag efter Herrens Tidsregning. (Apostelen Peter siger, at „een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag.") Adam døde i Følge Skriften, da han var 930 Aar gammel, og Methusalah, det ældste Menneske, som vi have læst Beretning om, der nogensinde har levet paa Jorden, var 969 Aar ved sin Død.

Ved Syndefaldet kom altsaa Sorg, Fjendskab, Had og Død ind i Verden, og ethvert fornuftigt, tænkende Menneske, som har naaet den Alder, at det er i Stand til at fatte, vil indse, at Menneskeslægtens Tilstand vilde i al Evighed have været højst beklagelig, dersom Herren ikke af sin store Naade havde beredt et Middel, hvorved Oprejsning fra Adams og Evas Fald kunde tilvejebringes for den faldne Menneskeslægt, og hvorved Alle, som vilde underkaste sig de Love og Befalinger, som en retfærdig, dog naadig og barmhjertig Fader, maatte forlange af dem, kunde bringes tilbage til hans Nærhed for at nyde Glæde, Fred og Hvile som Belønning for deres udviste Lydighed.

Derfor sendte Gud i Tidens Midte

sin enbaarne Søn, Jesus Kristus, til at være en Forsoner for Adams Synd, uafhængig af nogen som helst Gjerning fra vor Side, og ligeledes tilvejebragte han Forsoning for vore egne Synder, dog kun for saa vidt, som vi selv ville vise Lydighed mod visse Love og Befalinger, der som et Hele kaldes Evangeliet; altsaa er Tilgivelse for vore personlige Synder afhængig af vore egne Gjerninger saa vel som af Kristi Forsoning.

Apostelen Paulus siger: „Altsaa, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og saaledes Døden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle... Ligesom der ved Eens Fald kom Fordømmelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved Eens Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggjørelse og Liv. Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed Mange ere blevne Syndere, saa skulle og ved den Enes Lydighed Mange vorde retfærdige." (Rom. 5, 12. 18. 19.)

Mange paastaa, at Kristi Forsoning er tilstrækkelig til at frelse ethvert Menneske, som blot vil tro paa Jesus og paa hans guddommelige Mission, enten Mennesket selv udfører Noget eller ikke; i Sandhed, Mange, ja, de Fleste af de saakaldte Kristne, gjøre den Paastand, at Ingen selv kan gjøre Noget for sin Sjæls Frelse; og i deres Afmægtighed sukke de disse Herrens Ord til Paulus: „Min Naade er Dig nok." Denne Lærdom, som er saa almindelig i de forskjellige „kristne" Samfund, er fejlagtig og foraarsager, at mange Mennesker ere mere ligegyldige med Hensyn til, hvad de foretage sig, og hvorledes de leve her i Verden, end de vilde være, dersom Sandheden blev dem fremholdt, nemlig, at Menneskets personlige Frelse og Ophøjelse er kun paa Betingelse af Lydighed mod Evangeliets Love, og at Enhver vil blive dømt efter de Gjerninger, han har gjort i Livet. Dette er de Sidste-Dages Helliges Tro. Vi grunde dette saa vel som ethvert Princip af vor Tro paa den hellige Skrift og paastaa, at de, som fremstille de herlige og sande Principer, der henhøre til Saliggjørelsens Plan, paa nogen anden Maade end efter det Mønster, som vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, gav os, og som er nedskrevet i Bibelen, ere ansvarlige for Gud for den Vildfarelse, de lære deres Medmennesker, og at disse Lærere paadrage sig Guds Mishag og den Dom, som Apostelen Paulus fælder over Saadanne, idet han siger: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse."

Den hellige Skrift giver os Beretning om, hvorledes Kristus den Tid, han vandrede paa Jorden, oprettede sin Kirke; vi læse om, hvilke Embedsmænd der vare i Kirken, hvilke Kræfter, der ledsagede dem, hvilke Gaver og Forjættelser, Gud tildelte Kirkens Medlemmer, og hvilke Tegn, der skulde følge dem, som troede. Paulus siger, idet han skriver til Corinthierne angaaende de forskjellige Embedsmænd i Kirken: „Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det andet Profeter, for det tredje Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal." (1. Cor. 12, 28.) Idet han hentyder til de forskjellige Forjættelser, Gaver og Kræfter, som formedelst Aanden skulde gives Enhver, der gjorde sig værdig til Modtagelsen af Samme, siger denne Apostel: „Men Aandens

Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi en gives Visdoms-Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal." (1. Cor. 12, 7.—10.)

Vi Sidste-Dages Hellige ere enfoldige nok til at tro, at naar som helst Herren har sin Kirke paa Jorden, er den organiseret efter samme Mønster, som vor Frelser selv organiserede den efter, da han var paa Jorden. Naar vi fremstille os for Verdens Mennesker og gjøre denne Paastand, er der Mange, som, medens de indrømme, at disse Embedsmænd, Gaver, Tegn o. s. v. vare nødvendige i de tidligere Dage, gjøre den Indvending, at Menneskene nu ere skredne saa langt frem i Kultur og Videnskab, at saadanne Særegenheder ere aldeles unødvendige i vore Dage. Da, som jeg før sagde, vi paastaa, at vor Tro er i Overensstemmelse med Bibelen og grundet paa de evige og urokkelige Sandheder, den lærer os, vilde det maaske være gavnligt at undersøge Rigtigheden af vore Anskuelser i denne Retning for om muligt at udfinde, enten de stemme overens med denne hellige Lovbog eller ikke. I sit Brev til Epheserne siger Paulus: „Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder." (Eph. 4, 11.—13.) Er det ikke et Faktum, vi alle ere bekjendte med, at Menneskene paa ingen Maade endnu ere naaede til „Enhed i Troen"? Jo, visselig. Altsaa ere disse Gaver og Velsignelser nødvendige nu, lige saa vel som de vare i forrige Dage, og vor Paastand i saa Henseende er følgelig bibelsk.

Vi tro, at Gud har givet alle sine Børn Handlefrihed, saa at de kunne vælge for dem selv det Gode eller det Onde. Ved deres Tilværelse i denne Prøvestand have Menneskene Anledning til at vise deres sande Karakter og saaledes retfærdigt blive dømte efter deres Gjerninger. Vi tro ogsaa, at formedelst Kristi Forsoning ville alle Mennesker uden Hensyn til deres Gjerninger i Livet blive delagtiggjorte i Opstandelsen fra de Døde; med andre Ord, at Opstandelsen er almindelig og strækker sig til Alle og Enhver uden nogen som helst Betingelse, medens Frelse derimod er afhængig af Menneskenes egne Gjerninger og beror paa, enten de annamme eller forkaste den Plan, som Herren har bestemt, at Menneskene maa adlyde for at modtage hans Velsignelser. Vi tro, at Opstandelsen er en virkelig Gjenforening af Legemet med Aanden, og at den er lige saa naturlig, som vor Frelsers Opstandelse var — og Jesus var Opstandelsens Førstegrøde. Uden hans Mission og Opofrelse for Menneskeslægten vilde der ikke have været nogen Befrielse fra Graven; men han sprængte Dødens Baand, „opfor til det Høje, bortførte Fanger, og gav Menneskene Gaver." Medens vi tro, at Opstandelsen er for alle Døde uden Undtagelse, tro vi dog, at der er en Orden forbunden dermed, saa vel som med alt Herrens Værk. Vi tro ikke, at hellige Mænd og Kvinder, de, som i sand Gudsfrygt have beflittet sig paa at

efterleve Guds Bud og Befalinger, medens de levede her paa Jorden, skulle opstaa paa den samme Tid og indgaa til den samme Herlighed som Synderen, der i sin Ligegyldighed over for Herrens Love fremturede i Verdens Laster og Vederstyggeligheder, medens han var ilive. Apostelen Paulus fremstiller dette meget tydeligt i sit Brev til Corinthierne, idet han henthyder til Virkningen, som Kristi Forsoning har for Menneskene: „Thi lige som Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus. Dog hver i sin Orden: den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi, udi hans Tilkommelse." (1. Cor. 15, 22. 23.) Evangelisten Johannes siger: „Forundrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Graven skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse." (Joh. 5, 28. 29.)

Vi Sidste-Dages Hellige tro ikke, at Opstandelsen af alt Kjød vil ske paa een Gang eller til een og samme Tid; men vi tro, at Opstandelsen er inddelt i Perioder, og at af alle disse den saakaldte første Opstandelse er den herligste. Vi tro, at de, som formedelst Lydighed mod Evangeliet have levet saaledes her paa Jorden, at de ere blevne berettigede til at faa Del i denne Opstandelse, ere i Besiddelse af Fordele og have Krav paa Velsignelser, som ikke de ere i Besiddelse af, ejheller kunne nyde, som formedelst deres Vandel her i Livet ere stillede saaledes, at de først faa Del i en senere Opstandelse. Som Bevis for, at denne Tro er i Overensstemmelse med den hellige Skrift, vil jeg kun citere et Skriftsted: „Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar." (Aab. 20, 6.)

Med Hensyn til vor Tro, at der er forskjellige Grader af Herlighed forbundne med Opstandelsen, vil jeg anføre Apostelen Paulus' Ord: „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi een Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse; det saaes i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed; det saas i Vanære, det opstaar i Herlighed; det saas i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft; der saaes et sandseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme." (1. Cor. 15, 40.—44.)

Jeg har henthydet til vor Tro angaaende Menneskenes Evne til at gjøre Noget selv for deres Sjæles Frelse. I vore Anskuelser desangaaende ere vi aldeles forskjellige fra Størstedelen af de Kristne i vor Tid. Jeg har talt med Mange, som have sagt, at de ikke kunde tænke sig Noget saa urimeligt som, at Menneskene kunne gjøre det Mindste selv for deres Frelse, ja, de have endog betragtet det som en Gudsbespottelse at lære saaledes. Det er blevet til en Mode blandt de saakaldte Kristne i vore Dage, at de skulle erkjende deres fuldkomne Magtesløshed til at omvende sig fra Synd og Ugudelighed og udbryde: „Ak, jeg arme Synder, jeg formaar Intet; jeg kan ikke selv gjøre Noget for min Sjæls Frelse; Jesus har gjort Alt, hvad der er at gjøre for mig, og til Gjengjæld fordrer han kun, at jeg skal erkjende,

at jeg tror paa ham!" Dersom denne Paastand var korrekt, dersom det var tilstrækkeligt for et Menneske kun at tilstaa med Læberne, at Jesus var Guds Søn og Verdens Forløser, og at det derved kunde være forvisset om en Plads i Guds Rige, vilde det i Sandhed være en let Maade at opnaa Frelse paa. Men Iværksættelsen af denne Paastand bærer i sig selv Beviserne for, at en saadan Tro er falsk, og at den aldrig vil føre Nogen fremad til evigt Liv i Guds Nærhed. Hvad er Frelserens egne Ord med Hensyn til, hvilken Vej Menneskene skulle vælge for at opnaa Frelse? Han siger: „Gaar ind ad den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere mange, som gaa ind igjennem den. Thi den Port er snever, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den." Naar man betragter den Mængde Mennesker, som er villig til at skyde al Byrde over paa Andre, og som gaar ind ad denne brede Vej, er man overtydet om Sandheden af Jesu Ord.

Vi vide, at for at styre de verdslige Riger paa Jorden have Regjeringerne i de civiliserede Lande udfærdiget visse Love, som vedkommende Rigers Borgere ere forpligtede til at efterleve for ikke at paadrage sig den Straf, som Loven bestemmer skal ramme dem, som vise Ulydighed mod samme. De, der underkaste sig Lovens Fordringer, blive ikke straffede, kun de Ulydige modtage den Revselse, som de fortjene. Paa denne Maade er det muligt at regjere mange Millioner af Mennesker. Dersom kortsynede, svage, skrøbelige, letfejlende Mennesker ere i Stand til at træffe Forholdsregler for at overkomme næsten enhver Vanskelighed, og til planmæssigt at opretholde Orden formedelst Love, er det da ikke rimeligt at antage, at en alvidende, almægtig, alvis, ufejlbarlig og retfærdig Gud vilde styre og regjere formedelst Love? Jo, visselig; og hans Love ere fuldkomne.

Evangeliet er den Plan, som Herren har indstiftet, og det indeholder de Love, som han har bestemt, at Menneskene skulle efterleve for at erholde evig Frelse. Vor Herre Jesus befalede sine Apostle, at de skulde gaa ud i Verden og prædike Evangeliet og døbe dem, som troede; det er ikke rimeligt, at Herren vilde paalægge sine Apostle, at de skulde gaa ud og forkynde deres Medmennesker Bud og Love at efterleve, hvilke det vilde være umuligt for dem at holde; nej, disse Love ere ikke svære, thi de ere afpassede efter vor Forfatning og ere grundede paa retfærdige Principer, thi som Frelseren siger: „Mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let;" men der udfordres Bestræbelser fra vor Side, virkelige Gjerninger, og ikke Tro alene, for at overholde dem. Intet Menneske har Rettighed til ørkesløst at lægge Hænderne i Skjødet, og paa samme Tid forvente at modtage den samme Belønning som de, der arbejde utrættelig og af alle deres Kræfter for at gjøre det Gode.

Lad os erindre, at der kun er eet sandt Evangelium, „een Tro, een Daab, een Gud," een Maade, hvorpaa alle Guds Børn ville opnaa Frelse, uden Hensyn til, hvem de ere, eller hvilken Rang de have i denne Verden; Herrens Velsignelser gives til Enhver, som vil adlyde Sandheden. „Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Gud er fuldkommen retfærdig, og hans Love ere saa tydelige og letfattelige, at endog Daaren ikke behøver

at fare vild. Lad os selv vedblive at omvende os fra alle Daarligheder, og lad os raabe Omvendelse til vore Medmennesker. De Sidste-Dages Hellige erklære, at Gud har aabenbaret sig og talt til Jorden igjen i vore Dage, og jeg bærer mit Vidnesbyrd, at dette er sandt; jeg ved det formedelst Guds Aand, som jeg har modtaget ved at vise Lydighed mod Herrens Love og annamme hans Evangelium. Profeten Daniel forudsagde, at i de sidste Dage vilde Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skulde forgaa. Jeg ved, at Gud har begyndt at oprette dette Rige paa Jorden i vor Tid, og at alle de Gaver og Kræfter, som fulgte de Troende i Jesu Dage, følge de Troende i vore Dage. Fordi jeg ved dette, er jeg her i Dag; derfor har jeg nu virket i disse Lande som Missionær omtrent to Aar. Som Jesu Kristi Tjenere gaa vi ud i Verden for at opbygge og ikke for at nedrive, for at bringe Sandheden til vore Medmennesker, ikke Løgn, for at handle ærligt, ikke for at bedrage. Apostlene i Jesu Dage vare villige til at opofre Alt, endog deres Liv, for Evangeliets Skyld, fordi de vidste, de prædikede Kristi Evangelium. Det er den samme Overbevisning, som gjør det muligt for Missionærerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige at forlade deres Hustruer og Børn, ja Alle og Alt, som er kjært for dem, og rejse, som Apostlene gjorde i forrige Dage, „uden Pung og Taske," uden Løn eller Betaling, ud i en kold og ufølsom Verden, hvor de mange Gange modtage Haan og Foragt, Bespottelse og Forfølgelse for Jesu Navns Skyld; men de vide, at de sikkert vilde faa deres Belønning, om ikke før, saa paa den kommende Dag, naar Alle skulle fremstaa for den retfærdige Dommer.

Jeg er Herren meget taknemmelig for alle hans Velsignelser mod mig, og jeg vil bringe min Tak til mine Brødre og Søstre, og mine mange Venner udenfor Kirken, for al den Velvilje, de have bevist mod mig, medens jeg har været i disse Lande, og jeg beder, at Herren vil velsigne Enhver, som bestræber sig for at gjøre det, som er Godt. Skulde der være Nogen tilstede, som jeg har fornærmet, ønsker jeg, at de ville tilgive mig. Om jeg ikke har udført Meget, medens jeg har været her, kan jeg dog med god Samvittighed sige, at jeg har gjort, hvad jeg i min Ringhed har været i Stand til, for at udsprede Sandhedens Lys blandt mine Medmennesker. Maa vi, som have annammet Sandheden, leve saaledes, at vi kunne være tilfredse med vort Liv i denne Prøvestand og aldrig svigte Sandheden, thi Ingen, der en Gang har kjendt Sandheden og derefter fornægter den, vil føle sig lykkelig. Maa de, som endnu ikke kjende Evangeliet, faa deres Øjne opladte og slutte Pagt med Herren, og maa Gud velsigne os Alle, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Den inderste Kjærne i et Menneske, hvad der i Sandhed er Mennesket selv, det kommer frem i Ensomheden, medens det saa ofte bliver skjult i Menneskenes Selskab, hvor det ofte er saa vanskeligt at kjende, hvad der er Mennesket selv, og hvad der kun er et Gjenskin af dets Omgivelser.

Den 1ste Oktober 1892.

Præs. Edw. H. Andersons Afskedshilsen.

Eftersom Gud ved sine Tjenere har løst mig fra at præsidere over den skandinaviske Mission, og jeg nu nyder det glædelige Privilegium at vende tilbage til mit Hjem i Bjergenes Dale, ønsker jeg at rette nogle Afskedsord til mine Medarbejdere fra Zion, til det lokale Præstedømme, og til de Hellige i Almindelighed i denne Mission.

Jeg kan i Sandhed sige, at det har været mig en stor Glæde at arbejde med mine Brødre i Evangeliets Tjeneste her i Norden. Vi have virket tilsammen i broderlig Kjærlighed, som Herrens Tjenere altid burde gjøre, og ved Guds Hjælp have vi været i Stand til at udføre Noget for Kirken i de to forløbne Aar, i hvilke jeg har haft den Glæde at præsidere over Missionen i disse Lande; og jeg haaber, at hvad vi have udført, maa bære gode Frugter og være helliget til Guds Ære. Mange Velsignelser ere blevne os tildelte, og Guds Gjerning har nydt god Fremgang, idet henved et Tusinde Medlemmer have sluttet Pagt med Gud i Daabens hellige Vande i de sidste to Aar, og mange Tusinder have hørt Evangeliets frelsende Budskab forkyndt af Herrens bemyndigede Tjenere.

Mine Brødre have virket med rosværdig Energi for at sprede Sandheden, og de have stedse søgt at være i Besiddelse af Guds Aand i deres Anstrængelser for at fremme Guds Værk; Missionærernes Flid, Nidkjærhed og Udholdenhed have i høj Grad bidraget til Værkets Fremgang. De, som have virket paa Kontoret ved Udgivelsen af det trykte Ord, have ligeledes formedelst Guds Kraft været Redskaber til at udføre meget Godt. Mange Skrifter ere blevne uddelte. „Skandinaviens Stjerne" og »Nordstjernan« vedblive at være velkomne Gjæster og kjære Venner for lykkelige Tusinder, som af dem lære Evangeliets Sandheder at kjende, og Antallet af Begges Læsere er forøget. Jeg er tildels bekjendt med mine Medarbejderes Stilling, deres Nidkjærhed for den Sag, de repræsentere, og al deres Opofrelse; de ere uforfærdede og ofte glade i Modgang, villige til at ofre deres Tid og Midler for at fremlægge Sandheden for deres Medmennesker, og jeg er forvisset om, at Gud rigelig vil belønne disse trofaste Mænd. Jeg har tilbragt mange behagelige Dage i deres Selskab og takker Gud for, at han har agtet mig værdig til at være iblandt dem som en Evangeliets Budbærer.

Idet jeg byder de Hellige i Skandinavien, mine Brødre og Søstre, Farvel, kan jeg ikke undlade at takke dem for deres Venlighed og Opmærksomhed mod mig ved enhver Lejlighed, naar jeg har været i deres Midte. Overbevisningen om, at de Hellige og Missionærerne have opholdt mig i deres Tro og erindret mig i deres Bønner, som de have opsendt til Naadens Trone, har været mig en stor Trøst og Opmuntring til at udføre mine Pligter, og jeg ved, at Gud-

har hørt deres Bønner. Jeg takker Alle, som have skjænket mig deres Tillid, og jeg nedbeder Guds Velsignelse over dem. Jeg vil sige til alle de Hellige: Vær trofaste i Evangeliet og de Pagter, I have sluttet med Herren, og lev saaledes, at Guds Aand altid kan være Eder til Trøst og lede Eder frem paa den Bane, som fører til Frelse, og som Enhver for sig, uafhængig af alle Andre, maa vandre paa.

Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd til Alle, at Gud har talt til Jorden i disse sidste Dage og paabegyndt sin Gjerning ved at udvælge Profeten Joseph Smith til at være et Redskab i hans Haand til paany at oprette Kristi Kirke paa Jorden. Evangeliets Gaver og Kræfter ere skjænkede Præstedømmet, og den eneste sande Kirke er oprettet af Gud formedelst Aabenbaring til sine Tjenere. Herren har kaldet og beskikket Mænd til at gaa ud i Verden og raabe Omvendelse til alle Mennesker og forkynde dem Guds Riges Evangelium til et Vidnesbyrd, førend Enden kommer.

Idet jeg anbefaler Ældste Joseph Christiansen, som er kaldet til at være min Efterfølger som Præsident over den skandinaviske Mission, ønsker jeg, at alle de Hellige ville bevise ham den samme Velvilje, Agtelse og Hengivenhed, som de have skjænket mig. Broder Christiansen er en trofast Herrens Tjener, en Mand, som jeg med Tryghed kan overlade Missionens Bestyrelse til, og mit inderligste Ønske er, at Gud maa velsigne og ledsage ham i alle hans Handlinger til Guds Riges Fremme.

Jeg glæder mig over, at der er givet mig Lejlighed til at vende tilbage til mit Hjem og mine Kjære i Zion, og jeg byder mine Medarbejdere og alle de Hellige et hjerteligt Farvel. Maa Herrens Velsignelse være Eder alle tildelt!

Edward H. Anderson.

Al Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes herefter adresseret til Joseph Christiansen.

Præsident Joseph Christiansens Hilsen.

Det var uventet for mig at blive løst fra at præsidere over Aarhus Konference, hvor jeg har virket som Missionær omtrent halvandet Aar med megen Tilfredshed og vundet mange gode Venner, og blive kaldet til at indtage en Stilling som Præsident over den skandinaviske Mission, og idet jeg tiltræder dette ansvarsfulde Embede og paatager mig de mange Pligter, som ere forbundne med dette Kald, føler jeg i Sandhed min Ufuldkommenhed til at udrette dette Arbejde og indser Nødvendigheden af at være i Besiddelse af den Helligaand, at den maa være min stadige Vejleder under alle Omstændigheder, thi af mig selv eller ved min egen Hjælp alene formaar jeg ikke at udføre, hvad der udfordres af En i denne Stilling; men eftersom jeg ved, at jeg ikke har søgt efter denne eller nogen anden Plads i Missionen, men er bleven kaldet af de retmæssige Autoriteter i Kirken, har jeg den Tro, at Gud, min himmelske Fader, vil styrke mig

og give mig Visdom til Udforelsen af denne saa vel som enhver Gjerning, som han gjennem sine Tjenere kalder mig til at udføre, og min største Attraa er at leve i Overensstemmelse med Evangeliets Fordringer, saa at jeg kan have Krav paa Herrens Velsignelser og blive dygtiggjort til mit Arbejde.

Jeg haaber, at mine Brodre, Ældsterne fra Zion og Præstedommet i det Hele taget, samt de Hellige i Almindelighed ville erindre mig i deres Bønner til vor fælles Fader i Himlen og bede ham at skjænke mig Kraft til at fortsætte det Arbejde, som min agtede Forgjænger og trofaste Broder, Præsident Edw. H. Anderson nu overlader til mig efter at have virket som Præsident over den skandinaviske Mission i to Aar, i hvilken Tid han har arbejdet med utrættelig Flid og lagt den storste Nidkjærhed for Dagen. Haabende, at jeg tor vente den samme Tillid skjænket mig, som har været ham til Del, skal det være mig en Glæde at bestræbe mig af yderste Evne for at blive den værdig.

Til mine Medarbejdere vil jeg sige: Lad os bestandig have Guds Rige og de ansvarsfulde Pligter, som paahvile os, for Øje, saa at vi kunne hædre den Gjerning, hvortil vi ere kaldede. Vi skulle leve saaledes, at vort Lys kan skinne for alle dem, som vi omgaas med, saa at vor Indflydelse til det Godes Fremme kan gjøre sig gjældende blandt vore Søskende saa vel som overfor alle Mennesker. Et godt Eksempel er den bedste Prædiken, og ved en god og oprigtig Fremgangsmaade ville vi være i Stand til at gjøre store Fremskridt i vort Arbejde og være Redskaber i Herrens Haand til at bringe Mange af vore Medmennesker til Sandhedens Erkjendelse. Lad Ingen være Aarsag til at nedstemme Sindet eller nedtrykke Aanden hos nogen medvirkende Missionær, men lad Alle soge af bedste Evne at opmuntre hverandre til Udholdenhed i det Gode. Naar vor Missionstid er til Ende, og vi ere tilladte at vende hjem til Zion for at gjense vore kjære Familjer og Venner der, hvilken Glæde ville vi da ikke føle, dersom vi have holdt os ubesmittede fra Verdens Daarligheder og have været nidkjære i at udføre vore Kalds Pligter og fremme Herrens Gjerning! Derfor, kjære Brodre, lad os leve forsigtig og holde de Pagter, som vi have indgaaet med Herren.

Til de Hellige vil jeg sige: Vær ydmyge for Herren; hold Eder nær til ham; glem ikke Eders Bonner til ham baade Morgen og Aften, og saa vel i Londom som offenlig. Besog Eders Forsamlinger, saa at I kunne blive styrkede i Aanden og vedblive at være trofaste i Evangeliet. Gjør Eders Pligter og vis Eders Tro og Gudhengivenhed ved at betale til Herren det, som tilhorer ham, og gjor Eder derved værdige til at modtage de Velsignelser, som han har lovet at udgyde i Overmaal over dem, som med Gjerninger bevise, at de elske ham og forlade sig paa ham. Hvad Gud har lovet, vil han holde, thi hans Ord slaa ikke fejl. Tal aldrig ilde om hverandre, thi dette er en Vederstyggelighed for Herren; men gjor mod Andre, hvad I vilde ønske, at Andre skulde gjøre mod Eder under lignende Omstændigheder. Vis Herren, at I elske ham, ved at I holde hans Bud, og ved at I elske hverandre indbyrdes. Vær villige til at modtage Raad og Lærdomme af Herrens Tjenere, som ere sendte til Eder. Eftersom Gud vil anerkjende deres Arbejde i Udforelsen af Evangeliets hellige Ordinanser, kunne vi sikkerlig anerkjende dem som Herrens Tjenere og være dem

behjælpelige med at fremme Guds Værk paa Jorden; og lad Enhver erindre Frelserens Ord: „Hvad I have gjort mod een af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig."

Joseph Christiansen.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste H. F. Liljenquist skriver, ombord paa Dampskibet „Wyoming," fra New York Havn den 7de September: „Efter en behagelig, dog lidt trættende Rejse, ankom vi hertil i Gaar Aftes Kl. 8.30. Paa Overfarten var Vejret gunstigt med Undtagelse af den tredje Dag paa Atlanterhavet; da herskede der en voldsom Storm, som varede omtrent 12 Timer. Karantænebetjentene vare ombord i Formiddag og gave Passagererne Haab om, at de kunde tillades at lande Kl. 4 i Eftermiddag. Her i Havnen ligge mange Fartøjer, som ere komne fra kolerasmittede Lande." I samme Brev, under Dato den 9de Sept., tilføjes: „Eftersom vi have ventet paa at komme i Land, har jeg ikke sendt dette mit Brev endnu. Dette Skib har blandt sine 900 Passagerer 2 à 3 Hundrede polske Jøder, af hvilke Nogle komme fra Havne, hvor Koleraen raser; dette forhindrer os fra at komme i Land. Vi ere Alle vel og haabe paa det Bedste."

I et Brev, dateret den 12te Sept., skriver Broder Liljenquist: „Vi ere endnu i Karantæne. Idag Morges fik vi den Underretning, at vi skulde komme i Land paa Fire Island og forblive der i 10 Dage. I Nærheden af vort Skib er der 4 Skibe liggende, tilhørende den tyske Linje, blandt disse „Normannia" og „Skandia." Det forekommer mig urigtigt at forhindre os fra at lande, eftersom Alle ombord paa dette Skib ere raske. Indtil i Gaar har Samkvem mellem Passagererne været tilladt, men er nu forbudt. Det er en Prøvelse at være som i et Fængsel, afspærret fra sine Venner. Men der er een Forbindelse, som ikke nogen Magt kan afspærre, nemlig Forbindelsen med vor himmelske Fader. Vi ere alle raske og ere ikke modløse, thi Alt er i Herrens Haand. Naar vi se de Døde, som tages fra vore Naboskibe, føle vi os taknemmelige til Herren for den Godhed, han har bevist mod os i at bevare os for den frygtelige Pest indtil den nærværende Tid. Brødrene Borgeson, Johnson og Nielsen sende tillige med mig deres Hilsen til Venner og Bekjendte."

Videre skriver Ældste Liljenquist den 19de September fra Fire Island, New York: „Maaske nogle faa Ord fra os i vort midlertidige Opholdssted ville interessere vore Venner. Vi havde haabet at faa Lov til at lande i New York og ikke blive landsatte paa Fire Island, men det ser ud, som om dette var den Vej, som Sundhedspolitiet har bestemt, vi skulde tage; i det Mindste have vi været nødsagede til at gaa den. Mellemdækspassagererne tror jeg bleve førte til Hoffmann Island. Søster Hulda Sjøberg havde den Sorg, at hendes Søn Nils (15 Maaneder gammel) døde den 17de dennes, medens vi vare ombord paa „Wyoming." Barnet var sygelig under hele Rejsen, og Alt, som kunde gjøres for det, var gjort, men det syntes at være Herrens Vilje, at det skulde gaa hisset, og Barnet hensov fuldstændig roligt. Liget blev lagt i en Kiste og bragt til en Ø for at blive begravet. Igaar Morges Kl. 9 bleve 1ste og 2den

Klasses Passagerer overflyttede til Dampskibet „Cepheus" og befordrede til Fire Island; det var en yndig Morgen, og det er unødvendigt for mig at bemærke, at en Forandring var en velkommen Nyhed for Passagererne, som havde været ombord uafbrudt i 22 Dage, og Haabet om snart at kunne sætte Foden paa Land fyldte os med Glæde. Efter en Sejlads, som varede 3 Timer — Afstanden er omtrent 45 Mile (eng.) fra New York Havn, hvor vi laa i Karantæne — bleve vi landsatte. Passagererne bleve indlogerede i vel udstyrede Villaer og paa et stort Hotel, og Alt gjøres, for at Passagererne kunne være saa tilfredse som muligt, medens de ere her. Vi ere alle vel og takke Herren for hans Beskyttelse af os. Vi forvente at blive satte i Stand til at fortsætte vor Rejse i Ugens Løb."

[Dampskibet „Wyoming" frigaves fra Karantæne den 24de Sept. Red.]

Ældste John Lawrence skriver fra Upsala, den 14de Sept.: „Det glæder mig at være i Stand til at meddele, at Værket gaar fremad her, og at jeg i min Ufuldkommenhed har haft godt Held med mig i at forkynde Evangeliet. Jeg har besøgt Gefle og afholdt flere Forsamlinger der, og endskjøndt vort Samfund før har mødt Modstand, og vore Missionærer før have været forhindrede i at prædike i denne By, have vi dog nu haft Lejlighed til at forkynde Evangeliets Sandheder der. De, som besøgte vore Forsamlinger, vare interesserede i at lytte til, hvad der blev sagt, og jeg tror og haaber, at mange af disse vilde slutte sig til Evangeliet i Fremtiden. Jeg er glad ved at virke som en Sandhedens Budbærer, og det er mit Ønske at forblive trofast i den Pagt, jeg har sluttet med Gud."

Korrespondance.

Norrkøping, d. 10de September 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Det er nu snart 3 Maaneder siden, jeg ankom til Sverige for at virke som en Missionær i Gøteborg Konference, og med Taknemmelighed mod Gud og mod mine Brødre kan jeg sige, at jeg føler mig rigelig velsignet som en Budbærer af Sandhedens Principer i dette Land. En Del af Tiden har jeg anvendt til at besøge mine Slægtninge og vidne for dem om Gjengivelsen af Jesu Kristi Evangelium, men hvad Frugten deraf vil blive, ved jeg ikke, men jeg haaber, at mine Bestræbelser ville bære gode Frugter.

Jeg har ligeledes anvendt en Del af Tiden til at virke i Byen Gøteborg, hvor mange Forsamlinger ere blevne afholdte, hvilke vare talrigt besøgte. Jeg har ogsaa aflagt et Besøg i Trollhättan, hvor jeg havde Anledning til at tale med mine gamle Bekjendte angaaende Jesu Kristi Evangelium.

For en Maaned siden forlod jeg i Forening med Broder Aug. Westerberg Gøteborg for at aflægge et Besøg i nogle af Grenene i Konferencen, og vi have haft en meget behagelig Tid sammen. Vi opholdt os i Vingåkers Gren tre Uger, i hvilken Tid vi afholdt 21 Forsamlinger blandt de Hellige og Fremmede. Der findes endnu mange gode og oprigtige Mennesker, som ønske

at høre de Lærdomme, vi forkynde. Min Tro er, at i en nær Fremtid Mange ville slutte Pagt med Herren i denne Del af hans Vingaard. De Hellige i denne Gren ere gode og trofaste, og de gjøre, hvad der staar i deres Magt, for Missionærernes Velbefindende.

Jeg agter at forblive i denne Stad nogle Dage, og siden, i Forening med Broder Wahlquist, at besøge Vesterviks Gren før Konferencen. Jeg er Herren taknemmelig for den Anledning, jeg har til at se nye Beviser for hans Godhed; jeg har allerede erfaret, at det er Guds beskyttende Haand, som bevarer hans Tjenere i dette saa vel som i andre Lande. Jeg haaber at være i Stand til at udføre meget Godt, og mit Ønske er at opfylde de Pligter, som paahvile mig, og at advare Alle, som der gives mig Lejlighed til, om de Straffedomme, som følge Forkastelsen af dette Evangelium.

Eftersom jeg har hørt, at De snart er færdig til at rejse hjem til Zion, ønsker jeg, at Guds Fred og Velsignelse maa følge Dem som Løn for det gode Arbejde, De har udført i den skandinaviske Mission. Forglem ikke os, som ere tilbage i disse Lande, men ihukom os i Deres Bønner til Gud. Maa Sandheden tiltage paa Jorden, og Løgnen forsvinde, og maa vi alle i Forening med vore Familjer, efter et vel udført Arbejde paa denne Jord, blive frelste hos vor Fader, beder en ringe Medarbejder i Missionen,

C. A. Carlquist.

Sundsvall, d. 6te Sept. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Broder Cederlund og jeg have været i Luleå næsten hele Sommeren, og naar vi tage i Betragtning, at der ikke fandtes nogen af de Hellige der, da vi kom dertil, have vi efter Omstændighederne haft en meget behagelig Tid tilsammen der. Det var naturligvis lidt haardt for os i Begyndelsen, eftersom Folket ikke havde hørt noget af de Sidste-Dages Helliges Lære før; de havde hørt om „Mormonerne," men intet Godt om dem, og vi havde følgelig mange Fordomme og megen Overtro at kjæmpe imod. Vi afholdt flere Forsamlinger saa vel i Byen som paa Landet, og disse Forsamlinger vare vel besøgte. De Tilstedeværende syntes at lægge en stor Interesse for Dagen med Hensyn til, hvad vi forkyndte, og vi havde den Fornøjelse at indlemme syv Medlemmer i Kirken ved Daab, og vi solgte Bøger og Skrifter for over 100 Kroner.

Jeg tror, at mange Oprigtige der ville undersøge og annamme Evangeliet i den nære Fremtid. Der er et stort Arbejde at udføre i denne Del af Konferencen, og jeg tror, det vilde være raadeligt at oprette en Gren der, eftersom Arbejdsmarken er vidt udstrakt.

Siden vor Tilbagekomst hertil have vi døbt En og afholdt 4 Forsamlinger. Brødrene Spongberg og Krantz ere just hjemkomne efter at have været bortrejste i 10 Uger. De føle sig vel tilfredse og have døbt En samt uddelt mange Skrifter og Bøger. Det er min Attraa at gjøre Alt, hvad der staar i min Magt, for at fremme Herrens Gjerning og sprede Sandhedens Lys, men jeg føler min Ringhed dertil. Det er meget svært for mig at lære Sproget, men jeg er villig til at gjøre det Bedste, jeg formaar, og Herren har i Sandhed velsignet mig paa min Mission, og jeg ved, at han vil vedblive at velsigne mig saa

længe, som jeg er ydmyg for ham og søger at gjøre det, som er rigtigt.

Maa Herren velsigne Dem og Enhver, som virker for Evangeliet.

Med de venligste Hilsener til alle Brødrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Broder i Kristo,

Geo. Lindquist.

Blandinger.

The Chovevi Zion Forening, hvis Kontor er i Nr. 11 Bevis Marks, London, E. C., har offenliggjort følgende Opraab for at indsamle Midler til at anlægge Kolonier for Jøderne i Palæstina og nærliggende Trakter: „The Chovevi Zion har som et første Skridt i Retning af Foreningens Formaal, ved Kjøb forskaffet sig et Stykke Land i Gilead, beliggende ved Grænsen af Hauran og Jaulan. Dette indeholder 2400 Acres (1 Acre = 11/15 Tonde) Land, og det er Foreningens Hensigt at lade den første Koloni, bestaaende af 50 Familjer, nedsætte sig der. Landet koster 37,000 Kroner, og den største Del af dette Beløb er allerede betalt. Der fordres nu Midler for at udbetale Restbeløbet og opføre Huse, forskaffe Agerbrugsredskaber, Planter, Sæd og nogle faa Kreaturer, saa vel som Midler til at støtte Kolonisterne med, indtil Kolonien bliver selvstændig og Nybyggerne i Stand til at tilbagebetale de Udlæg, som gjøres for dem. Det Land, som Foreningen har kjøbt, har været meget omhyggeligt udvalgt som mest passende for Kolonisation; det er rigt paa Vand og grænser til Landstrækninger, som ere indkjøbte af andre Kolonisations-Selskaber, og vor Forening handler i Forbindelse med disse. Der forventes ingen Vanskeligheder fra den tyrkiske Regjerings Side, der, uagtet den forbyder Indvandring af Emigranter, som kunde blive Regjeringen til Byrde, ikke vil forhindre Nogen i at oprette velordnede, organiserede Kolonier i en Del af Landet, som for nærværende kun er tyndt beboet. The Chovevi Zion Forening anmoder Alle, som interessere sig for det jødiske Folk, om at bidrage til dette Øjemed. Enhver Jøde og Kristen bør være denne Forening behjælpelig med at finde et varigt Hjem for de Adspredte af Israel i et Land, som er kjært for Begges Vedkommende. Vi ønske at modtage Bidrag, saa at vi kunne være i Stand til at oprette Hjem for vort Folk i et Land, hvor de kunne faa Lejlighed til at dyrke Jorden og befries for Frygt for stedse at blive forfulgte. For at fremme dette vort Foretagende bede vi Alle om Hjælp, som tro, at Jødernes Skjæbne er uopløselig forbunden med et Land, helliget ved en herlig Fortidshistorie, og vi haabe, at Alle, hvis Menneskekjærlighed tilskynder til at række en hjælpsom Haand til deres undertrykte Medmennesker, ville komme os til Hjælp."

I Anledning af Chicagoudstillingen præges der i Philadelphia-Monten 5 Millioner Halvdollarsstykker, som paa den ene Side bære Colombus' Portræt, paa den anden et Billede af Udstillingsbygningen.

Efterspørgslen efter de nye Penge er overordenlig. Et meget flot Firma, der ønskede at anvende dem som Præmier til sine Kunder, har tilbudt fem Millioner Dollars for de fem Millioner halve Dollars.

For den Første af de nye Mønter, der udgaa fra Philadelphia, er der paa Forhaand budt 200 Dollars, og samme Sum er budt for den sidste, altsaa Numer 5,000,000. Ogsaa Mønt Nr. 1492 er stærkt begjært. De fem Millioner ere de forenede Staters Tilskud til Udstillingen.

En af Chicagoudstillingens Kuriositeter bliver et Palads af — Salt. Paladset, der rejses af Indbyggerne i San Bernardo, opføres af krystalklare, gjennemsigtige Blokke paa tre og tredive Kubikcentimeters Størrelse.

Den nys afdøde Marki af Amboago, der efterlod sig en Formue paa 102 Mill. Realer, har i sit Testamente truffen en Bestemmelse, der vil gjøre ham populær efter Døden.

Renterne af de 34 Millioner skal nemlig anvendes til at løskjøbe unge Spaniere fra Militærtjeneste.

I Mexico døde for nogle Dage siden en spansk Kvinde Margarita Rivera, der — det lyder utroligt — blev ethundredeogtoogtredive Aar gammel.

Hun overlevede sin Mand i fireoghalvfjerdsindstyve Aar, og hun har set seks Generationer af sine Efterkommere fødes.

Forskjellige udenlandske Blade have forlængst meddelt, at det skjæve Taarn i Saragossa, hvilket forøvrigt ikke er skjævt fra Fødslen, men er blevet det ved Tidernes Ugunst, var revet ned, da det truede med at styrte sammen.

Meddelelsen var forhastet. Byraadet i Saragossa havde vel besluttet Taarnets Ødelæggelse, men mente, at det burde staa Columbus-Festen over af Hensyn til de Fremmede, der til den Tid besøge Byen. Imidlertid have forskjellige indflydelsesrige Borgere, der vare bange for at faa Taarnet i Hovedet, nu omstemt Raadet, og Ødelæggelsens Værk er begyndt.

En fremragende Arkitekt har lavet en nøjagtig Model af den mærkelige Bygning, og denne Model vil for Fremtiden være til Eftersyn for Rejsende, som kunde ønske at vide, hvorledes en af Saragossas største Seværdigheder har taget sig ud.

Dødsfald.

Steffen Larsen, født i Nørre Vindslev Sogn, Hjørring Amt, Vendsyssel, Danmark, den 26de December 1813, afgik ved Døden i Gunnison, Sanpete County, Utah, den 2den August 1892.

Han levede som en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Pernella Larson, født i Sverige den 27de Januar 1835, afgik ved Døden i Moroni, Utah, den 26de August 1892.

Anna J. Larsen, født den 21de December 1810, døde af Alderdomssvaghed den 31te August 1892.

Caroline C. Rasmussen, Datter af Annie C. og Andrew Rasmussen, født den 3dje Oktober 1891, døde i Castle Dale, Emery County, Utah, den 4de September 1892.

Velkomstsang.

(Sungen ved Konferencen i Aarhus d. 24. Sept. 1892.)

Mel.: „Lad Zion i sin Pragt opgaa."

Velkommen! kjære Brødre, hid
Til os med Sandheds Bud;
Vi leve paa den skjønne Tid,
Da Englen blev sendt ud,
At byde til den faldne Slægt
En Frelse for Enhver,
Som tyer til Herrens Varetægt
Og Jesu Bud har kjær.

Vær hilset nu af Hjertens Grund,
Hver Zionsbroder kjær,
Maa Ordet nu af Eders Mund
Slaa Rod i Sjæle her,
Hos dem, der kun vil gjøre Ret,
Hos hver en Kvinde, Mand,
Der kommer for at kjende det,
Som Frelse bringe kan.

Nu, tag imod vor simple Sang!
Vor Bøn til Herren er
For Eder, som saa mangen Gang
Har vandret fjærn og nær.
Gid Sæden den maa bringe Frugt
I Herrens egen Tid
Og spire, gro i Herrens Tugt
Til Løn for Eders Flid.

Laura Berberich.

Indhold.

Tale af Ældste H. F. Liljenquist . 1
Red. Anm.:
Præs. Edw. H. Andersons Afskedshilsen 8
Præs. Joseph Christiansens Hilsen 9
Uddrag af Korrespondance 11
Korrespondance 12
Blandinger 14
Dødsfald 15
Velkomstsang 16

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).